

Лисица и таралежъ.

Приказка.

Сдумали се кума Лиса и чичо Тарлю да живѣятъ заедружно. Помагали си единъ-други и дѣлили всичко, каквото имъ паднѣло.

Еднажъ лисицата домъкнала отъ село една кокошка. Повикала Тарля да си я раздѣлятъ. Пустата кума Лиса, нали е хитра! Изяла месото, а на Тарля дала кокалитѣ. Люто ѝ се разсърдилъ той и намилилъ да ѝ отмъсти. И намѣрилъ случай.

Дошла пролѣтъ. Тарлю и Лиса засѣли просо. Настъпило лѣто. Тѣ се запрѣтнали, ожънали просото и го натрупали на купъ.

— Хайде сега да си го раздѣлимъ, дума лисицата.

— Не, по-добрѣ да се надбѣгваме, и който надбѣга, ще вземе всичкото просо, отвърналъ Тарлю.

Лисицата това и чакала. Но Тарлю излѣзълъ похитъръ отъ нея.

— Ще се изкачимъ хе-е-е на онова високото мѣсто и, като извикамъ:—едно, двѣ, три,—ще се спуснемъ надолу. Ето, азъ даже ще стоя по-назадъ отъ тебе.

Тарлю полека, безъ да го усѣти лисицата, уловилъ се за опашката ѝ. Свилъ се на кълбо и изкомандувалъ. Лисицата се спуснала къмъ просото съ всичката си сила. Тарлю я шибалъ съ бодлитѣ си, гдѣто завърнѣлъ, и ѝ направилъ гърба на ржшето. Тя толкова се била засилила, щото не могла да се спре, ами прѣскочила купа. Тарлю се отпусналъ върху просото, а лисицата отишла, та се не видѣла!

